

DÍAS DO CEO

Terrence Malick, 1978

1833

ESTREA EN NUMAX: 29.09.2026 | V.O.S.E.

En 1916, Bill e Abby, unha parella moza, deciden abandonar a pobreza e a dura vida de Chicago. Acompañados de Linda, a irmá de Bill, viaxan ata os grandes campos de trigo de Texas, onde encontran traballo como branceiros nunha granxa. Recollida a colleita, o mozo e apostado patrón, ao que fan crer que os tres son irmáns, pídelles que queden porque namorou de Abby.

A sesión foi programada polo director de fotografía Alberte Branco, que tamén vai ofrecer presentación e coloquio do filme.

«Unha película que sobrevoa máis aló do noso entendemento: misteriosa, bela, e, moi posiblemente, unha obra mestra»

Dave Kehr, CHICAGO READER

Título orixinal: Days of Heaven

Ano: 1978

Duración: 94 minutos

Idioma orixinal: Inglés

Dirección: Terrence Malick

Guión: Masa Nakamura

Elenco: Richard Gere, Brooke Adams, Sam Shepard, Linda Manz, Robert J. Wilke

Montaxe: Billy Weber

Son: Michael Galloway

Música: Ennio Morricone

Fotografía: Néstor Almendros

Produtora: Paramount Pictures

PREMIOS E FESTIVAIS

Óscar 1978 (Mellor fotografía), Globos de Ouro 1978 (Mellor drama e dirección), Cannes 1979 (Mellor dirección), BAFTA 1979 (Premio Anthony Asquith á mellor música)

Unha homenaxe aos creadores de imaxes do cinema mudo

Por Néstor Almendros

John Ford, King Vidor e Josef von Sternberg foron realizadores que, a pesar da súa reputación como estilistas, lograron sempre a simplicidade do esencial en todas as súas iluminacións. Para Sternberg a luz ía unida á posta en escena, a iluminación devíña parte fundamental dela. Non é azaroso que queira referirme a Sternberg ao falar de Terrence Malick, pese ás súas moitas diferenzas. Porque Malick é un director que concede tamén á imaxe dos seus filmes un valor de extrema importancia. Cando os produtores Harold e Bert Schneider me propuxeron filmar *Días do ceo*, quixen ver o primeiro filme de Malick, *Malas terras* (1973). Axiña comprendín que era un director co que ía establecer unha colaboración de proveito. Souben máis tarde que el apreciaba moito o meu traballo n'*O pequeno salvaxe*, de Truffaut, e que esa foi a causa de que solicitase a miña colaboración.

Cando cheguei a Canadá, onde se rodaba o filme, comprobei que Malick sabía moito de fotografía, algo pouco frecuente entre os directores de cinema. O seu sentido do visual era excepcional, a súa cultura pictórica tamén. A comunicación entre un realizador e un director de fotografía adoita resultar ambigua e confusa porque os cineasta adoitan descoñecer os aspectos técnicos. Con Terry, porén, o diálogo era doado. *Días do ceo* non foi preparada con rixidez. Moitas ideas foron desenvolvidas sobre a marcha. Isto deixaba marxe para a improvisación e a sacar proveito das circunstancias. As follas de rodaxe mudaban segundo as condicións atmosféricas e tamén segundo o noso estado de ánimo. Todo iso desorientaba a certos membros do equipo hollywoodense e provocaba as súas queixas. O noso traballo consistiu basicamente en simplificar a fotografía, en depurala de todos aqueles efectos artificiosos do pasado recente. O noso modelo era a fotografía do cinema mudo (Griffith, Chaplin, etc.) que recorría á luz natural con frecuencia. Nos interiores de día empregabamos luz da fiestra, como nos cadros de Vermeer; nos interiores de noite, moi pouca iluminación, unha soa luz por norma xeral. *Días do ceo* vén ser, pois, unha homenaxe aos creadores de imaxes do cinema mudo, a quen admiro pola súa simplicidade e falta de refinamento.

Como en todos os meus filmes, as influencias percíbense claramente; neste caso a pintura norteamericana: Andrew Wyeth, Edward Hopper. Pero, sobre todo, inspirámonos nos grandes fotógrafos-cronistas da época de quen Malick posuía numerosos libros. A luz de Francia é moi suave e tamizada, porque case sempre hai nubes que o cobren todo, de aí que o traballo de exteriores sexa doado. En Estados Unidos, porén, o aire é máis transparente e a luz máis violenta. Cando un personaxe se encontra a contraluz aparece totalmente a escuras; daquela o que adoita facerse é compensar e encher esta área na sombra con luz de arco. Malick e máis eu pensabamos que sería mellor non compensar nada e expoñer máis ben para a sombra, co cal o ceo sairía sobreexposto, 'queimado', perdería a súa coloración azul. Malick, o mesmo ca Truffaut, segue a tendencia actual de eliminar cores. O ceo azul moléstalle pois ofrece o aspecto dunha postal turística.

O equipo que me asignaron eran profesionais da vella garda, habituados a un estilo moi pulido, rostros nunca en sombra, ceos azuis... Segundo a práctica de Hollywood o xefe dos eléctricos prepara a iluminación de antemán, co que o meu traballo consistía en quitar todo o que eles tiñan posto previamente. Isto fixo que empezaran a comentar que non eramos profesionais. Por sorte Malick non só se puxo do meu lado senón que foi máis lonxe. A medida que avanzaba a rodaxe e viamos os resultados fomos aínda máis atrevidos, quitamos apoios luminosos para deixar as imaxes en bruto.

Fragmento de *Días de una cámara* (Néstor Almendros, ECAM, 2026)

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

Días de una cámara,
Néstor Almendros.
ECAM, 2026